

MAMO JE VIDEL IN VAŠKO JAMO. HUDO MU JE POSTALO. TEDAJ
JE PRAV NATANKO ZASLIŠAL MAMIN GLAS:

»MOJ FRKOLINČEK JE JUNAK,
PO SVETU ŠEL BOGASTVA JE ISKAT,
TAKO POVEDAL MI JE RAK...«

VSİ VAŠČANI SO ZVEDAVO POSLUŠALI MATER FRKOLINKO
TER JI ZAVIDALI NJENEGA PODJETNEGA SINKA. FRKOLINČEK
SE JE UDARIL NA PRSI, REKOČ:

»NI ZAMAN
MAMIN ZLATI SAN!
PREDEN FRKOLINČEK SE POVRNE,
SE VES SVET NA GLAVO PREOBRNE!
POSTAL JE FRKOLINČEK
PRAV PAMETEN FANTIČEK!«

(DALJE PRIHODNJIČ)

JOŽE ŽUPANČIČ

Lizika in Markec pobegneta v svet

(Zgodba dveh igrač)

Zdaj, ko se je sonček obesil na nebo in toplo prigreva hrib, travnike in vrt za hišo, je na Grbinu lepo in prijetno. Vse tri punčke: Alenčica, Brankica in Nelica imajo polne roke dela. Utaborile so se za hišo, tam kjer je najbolj toplo, in si napravljajo vrtec. Ena ima lopatko, druga grabljice, tretja pa metlico. Nenehoma kopljejo, grabijo in pometajo. Potem naberejo paličic pa jih potaknejo v zemljo in vsem trem prijateljicam se zdi, da imajo krasen cvetličan vrt, takega nimajo nikjer drugod.

Kadar se naveličajo dela, se odpravijo v — svet... Pripravijo si voziček in vse tri punčke se skobacajo nanj. Nato veselo kličejo očka in mamico, pa teto in strica in vpijejo: »Z Bogom!... zdaj gremo na izlet..., ne pridemo več domov...« Razigrano mahajo z rokami in punčkam se v resnici dozdeva, da odhajajo z doma v daljni svet...

Tisti čas klavrno ždita v kotu Lizika in Markec. Lizika je punčka, Markec je medvedek. Oba sta igrači male Alen-

čice. Zdaj, ko je zunaj sonček in je na vrtu toplo, sta Lizika in Markec zane-marjena. Brez dela in družčine čepita v kotu. Alenčica se ne zmeni za nju.

Pa reče z žalostnim glasom Markec: »Hudo je zdaj pri nas. Nobene veljave nimam več... Kakor berača me je zagnala Alenčica v kot, da tu samevam in brundam od jeze...«

Lizika pa ihti: »Tudi jaz prejočem vse dni in noči. Moja mamica Alenčica me pozablja. Niti pogleda me ne več, odkar se je začela igrati za hišo.«

»Še veš, Lizika, kako je bilo prijetno pozimi. Vse dni in še tudi zvečer je bila Alenčica z nama. V sobi je bilo zakurjeno. Alenčica je sedela pri svoji mizici in se igrala z nama. Skupaj smo plesali in se vrteli... In pri kosilu sva sedela z Alenčico pri njeni mizici, imela sva vsak svojo skledico, pa smo obedovali... To so bili lepi dnevi! Huuu...huuu...huuu« zatuli medved Markec ob spominu na zlate čase.

»Iiiii...liii...liii...« se razkremži Lizika.

Skozi odprta okna se je začul prav tedaj živahen živder - žavder. Alenčica, Brankica in Nelica so spet kobacale v voz in se odpravljale v svet.

Markec in Lizika sta prenehala z jokom. Oba je grizlo, da so dekletca vsa vesela in razposajena, ona dva pa morata samevati v temnem kotu.

»Veš kaj«, se odloči Marko in po-
šepeta Liziki na uho: »Meni je že odveč
to večno čakanje na Alenčico..., tudi
jaz pojdem v svet!...«

Lizika je obupno zajokala. »Čemu
jočeš, sirota«, jo je očetovsko pobožal
medvedek po zlatih laseh.

»Kam pojdeva?« je prestrašeno vpra-
šala Lizika.

»Ne vem...« je odvrnil Marcek,
»kar naprej..., povsod bo bolje kakor
tu v tej samoti...«

Stopila sta na cesto in odkorakala.
Liziki se je zdelo, da sta že celo več-

Še huje je zaplakala Lizika: »Joj me-
ni siroti..., še bolj bom samevala, ko
pojdeš ti v svet in bom ostala sama v
temnem kotu... liiiii...«

Medvedek pa jo je pokroviteljsko
povabil s seboj in Lizika mu je vsa
presrečna pritrdila, da bosta skupaj
šla v svet in zapustila neprijazno Alen-
čico.

Ko se je zmračilo, si je Lizika nadela
najlepšo obleko. Na glavo si je natak-
nila rožnat klobuček, v rokah je držala
malo torbico. Tudi Marcek se je pri-
pravil za pot. Okrog vratu si je navezal
zlat trak z rdečo pentljo.

Alenčica, njen očka, mamica in vsi
ostali so ležali v globokem snu. Tedaj
je rekel Marcek: »Pojdiva!« Neslišno
sta se splazila iz kota, odprla sta vrata
in pobegnili iz hiše.

nost z doma. Saj tako daleč še ni pri-
šla nikoli. Marcek je drobil bolj urno
kakor ona. Sprva je pazila, da si ne bi
pomazala svetlih čevljkov. Od utru-
jenosti pa se zdaj ni več varovala, zato
si je zamazala čevljičke in nogavičke.
Tudi v lužo je stopila in blato jo je
poškropilo po obleki. »Kam greva,
Marcek?« je bojazljivo spraševala.

Medvedek ni vedel odgovora. Hitela
sta naprej, kar naprej. Hoje nista bila
vajena, zato sta postajala trudna.

Pred njima se je zasvetila hiša. »Tam
vprašam za pot v svet...«, jo je po-
tolažil Marcek. Ob oknu se je povzpela
Marcek na zadnje noge in je s šapo
potrkal na okno. V tistem je pritekel
izza vogala pes čuvaj in je na vso moč
zalajal na Liziko in Markca. Kakor bi
mignil, so pritekli od sosednjih hiš še

drugi psi in so se zaganjali v oba mala popotnika. Lizika in Markec sta se spustila v beg, psi za njima. Najbolj so vzeli na piko medvedka. S tacami so ga klestili med potjo in ko se je Markec zvrnil med tekom, so se psi zadržali vanj in so ga pošteno zmrcvarili... Prej gladek kožuh je bil zdaj zdelan, kakor bi ga bili pretepli rokovnjači. Hudobni psi so ga spustili šele tedaj, ko je prihajal nasproti pastir z živino.

Lizika je od strahu jokala, Markec je od bolečin stokal. Gorja pa še ni bilo konec. Ko je ugledal pastir dekletce in medvedka, ju je nagnal s palico. Dekletce je zbežalo, med begom se je hotelo skriti v grmovje, pa se je nataknilo na žico in obleka se je pretrgala na dvoje...

»Tako mi je hudo, da bi najrajši umrla...«, je zatarnala punčka, ko je zginil pastir za ovinkom.

»In jaz bi se najraje od sramote pogreznil v zemljo...«, je robantil medvedek. »Že vsako ščene in vsak bosopet pastir se upa nad medveda«, je pihal Markec od jeze.

»Počijva tu, pa se vrniva potem domov«, je prosila Lizika. Brez glasu se je spustil Markec v travo poleg Lizike. Molčala sta in premišljevala o žalostni poti. Iz zamišljenosti ju je zbudil živahen smeh, ki se je bližal po stezi. Lizika je prestrašeno motrila prihajajočo družbo. Bili so vaški fantini, namenjani v šolo.

»Glejte, frkoline...«, je zavpil eden malih razgrajačev in hipoma je vsa družina brskala za kamenjem in poleni.

»Naženimo jih!« krikne šolar z razkuštrano glavo.

Kakor bi se utrgal oblak, je pričelo padati na Liziko in Markeca kamenje. S poslednjimi močmi sta skušala pobegniti. Najbolj uren šolar je dohitel Liziko ter ji je strgal z glave klobuček rožnat klobuček, ki ga je imela Lizika najraje. Še šop las ji je spulil pobec z razkuštrano glavo. Lizika je zajokala od bolečin, Markec je zbral svoje poslednje moči, okrenil se je in se spustil v obrambo. Fanté se je nato obrnil in je s klobučkom v roki pobegnil za svojimi pajdaši.

»Kakor bi ušla iz vojne...«, je dejal z žalostnim glasom Markec in pokazal na svoj razbiti kožuh ter ogledoval raztrgane čevljičke, razcefrano obleko, opraskane roke in obraz svoje male spremljevalke.

»Vrniva se«, sta sklenila oba hkrati. Zavlekla sta se v grmovje in tam počakala noči.

V mraku sta se skrivaj in previdno vračala domov.

»Glej, domačo hišo!« je vzkliknila presrečna Lizika, ko je ugledala dom.

Oba skesana begunca sta se pred hišo objela in od radosti zaplakala: »Ej, najlepše je pač doma!«...

POMLADNA

*Lišpajo se škorci in brbljajo,
vpijejo in v soncu se igrajo;
ščinkavec se ženi,
gnezdo kos si znaša,
vse brsti, poganja,
s cvetjem se ponaša:*

*Pomlad raja svoj veseli ples
preko polja, gor in v temni les.*

*S cvetjem kiži zlate si lase,
sanj izpolnjenih prelest s pomladjo gre.*

Andrej Rapč